

Lelki morzsák - 6

Húsvét után 5. vasárnap

Rogate – Imádkozatok!

„Az imádkozásban legyetek kitartóak, és legyetek éberek: ne szűnjetek meg hálát adni.”

- Kolossébeliekhez írt levél 4,2 -

Az egyházi esztendő rendjében hagyományosan a Húsvét utáni ötödik vasárnapot Rogate vasárnapnak nevezzük. Az elnevezés a 4. századra nyúlik vissza és a Rómában bevezetett könyörgő körmenetekre, processziókra utal. A vasárnap központi tartalma az imádság, így lett a húsvét utáni 5. vasárnap a történelmi egyházak gyakorlatában az imádság vasárnapjává.

Az Egyház, mint a Krisztus követőinek földi zarándok közössége abban a reménységben halad a beteljesedés felé, hogy egykor majd szemtől szembe találkozhat Urával és Őt a színről-színre látás valóságában ismerheti meg. Az addig hátralévő időben azonban ahhoz, hogy a szükséges irányt tartani tudjuk, imádkoznunk kell. Pál arról ír, hogy ebben az imádságban nem szabad megfáradni: *„legyetek kitartóak, és legyetek éberek”*. Korunk emberének nem igazán sajátja a kitartás. Ugyan csodáljuk a sportolókat, akik szívós munka árán állítanak fel világesúcsokat, nyernek versenyeket, de a hétköznapiakban nagyon sok a kényelmes ember. Amiért egy kicsit harcolni kell, lemondani valamiről, esetleg tenni is valamit, arra sokan mondanak hamar nemet.

Az Igéből kiderül, hogy már Pál korában is helye volt a buzdításnak: „legyetek kitartóak, legyetek éberek”, már akkor is megvolt a hajlam a hívő emberekben az ellanyhulásra az imaélet terén. Abból, hogy Pál a keresztyén család életéről szóló tanítás után azonnal erre a buzdításra tér rá, az is kiderül, hogy az imádkozásnak ő a mindennapi élet menetrendjében ajánlott helyet. Ne csak egy ünnepi, bizonyos napokra, esetekre fenntartott lehetőség legyen az imádkozás, hanem a napi rutin része, de semmi esetre sem gépies rutin: „legyetek éberek”.

Az imádkozásra nézve további fontos buzdítás, hogy „*ne szűnjetek meg hálát adni*”. Ránk, magyarokra mondják, hogy nagyon pesszimista, borúlátó nép vagyunk. Történelmünket, mindennapjainkat ismerve ez sajnos indokolt, azonban a nemzet életében a reménytelenség sok baj forrása is lett/lehet. A keresztyén egyházra ebben a tekintetben nemzetmentő feladat hárul: folyamatosan figyelmeztetnünk kell honfitársainkat arra, hogy keressék, és tartsák számon, mi mindennek lehet örülni, mi mindenért tartozunk őszinte, szívből jövő hálával az Úrnak, és azt köszönjük is meg Neki rendszeresen.

Az élet útján csak úgy lehet eredményesen nekivágni az új kihívásoknak, ha nem feledkezünk meg azokról a múltbeli eseményekről, melyek Isten vezetésére, irgalmára és csodákban is megvalósuló gondviselésére emlékeztetnek. „*Ne szűnjetek meg hálát adni*”. Ezt az a Pál írja a címzetteknek és most köztük nekünk is, aki a levél írásakor éppen börtönben volt, ráadásul úgy, hogy nem volt bűnöző. Ebben a helyzetben Pálnak igazán lett volna oka a borúlátásra, a panaszkodásra és felháborodásra. Sőt, ha az egész életét emberileg végignézzük a Szentírásban, nem mondhatjuk, hogy sikertörténet lett volna a szolgálatban eltöltött apostoli élete. Nem érezzük úgy, hogy a sok hányattatáson, meg nem értésen és szenvedésen vezető életével szívesen cserélnénk el a saját életünket. Ő azonban másként tekintett az evangéliumért való szenvedésre, és az egész életét más nézőpontból szemlélte. Ami nem sikerült, azt az Úr kezéből alázattal elfogadta. Arra viszont mind magát, mind követőit rá akarta nevelni, hogy a megköszönnivalókról ne feledkezzenek meg. Ráadásul Pál még azokat a kellemetlenségeket is hálaadásra méltónak tartotta, amelyek neki ugyan fájdalmat okoztak, de általuk terjedhetett az evangélium: „*most örülök a tiértetek elviselt szenvedéseimnek*”.

Az imádság által kifejeződik, hogy a hívő ember nem a saját ügyességében, a szerencsében vagy éppen a véletlenben bíz, hanem jelenét, jövőjét Isten kezébe teszi le. Ezért van jelentősége annak, hogy a gyülekezet is imádkozó közösség legyen. A rendszeresen, szívből gyakorolt imádság egyben hitvallás is: Isten kezében van az életem, a múltammal, jelenemmel és jövőmmel együtt. De Isten kezében van mások élete, az egész emberiség élete is. Ha szeretnénk valamit, akkor Őhöz fordulni, és ezt nem szabad elmulasztani, vagy legvégső lehetőségként kezelni, vagy csupán akkor gondolni rá, amikor már minden mást megpróbáltunk, és semmi sem segített. Ez az első lehetőség, a legfontosabb, a legjobb: a hívő ember imádsággal indítja el a napját és imádkozik azok sorsáért is, akik felé semmi más tevékeny szolgálatot nem tud kifejteni. Az imádság a hívő ember lélegzetvétele, nem pótlása, hanem hitbéli erőforrása a szolgáló cselekvésnek.

(Dr. Pöcze István)